

Köszöntő

DOBI EDIT

Tisztelettel köszöntöm a Petőfi S. János Emlékkonferencia résztvevőit: Keményfi Róbertet, a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Karának dékánját; Kertész András, a Petőfi S. János Publikációs Díj kuratóriumának elnökét; Benkes Zsuzsát, Petőfi S. János társát és munkatársát, a Publikációs Díj alapítóját; valamint Hoffmann Istvánt, a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Doktori Tanácsának elnökét.

Köszöntöm továbbá a konferencia előadóit:

- **Nagy L. Jánost**, aki a Szegeden hazánkban elsőként megalakult szemiotikai szövegtani iskola egyik oszlopos tagjaként rendkívül sokat tett e tudomány kibontakoztatásáért;
- **Andor Józsefet**, aki már fiatal kutatóként egyike volt azoknak, akik Petőfi S. János külföldi eredményeit itthon is elérhetővé tették;
- **Szikszaíné Nagy Irmát**, aki aktív részese volt a debreceni *Officina Textologica* sorozat elindulásának, és tudományos munkájával támogatta a Poliglott szövegnyelvészeti–szövegtani kutatócsoport megalakulását;
- **Skutta Franciskát** és **Kiss Sándort**, akik a romanisztikai műhely képviselőként az *Officina Textologica* sorozatban rendszeresen publikálva, folyamatosan gazdagították a kutatócsoport eredményeit;
- **Boda István Károlyt**, aki Porkoláb Judittal közösen a szemiotikai textológia talaján kidolgozta a hipertext paradigmát, és szövegelemzéseivel új utakat nyit egy formálisabb alkalmazott szemiotikai textológia felé;
- **Haase Zsófiát** és **Gellért Ritát**, akik egykori és jelenlegi doktoranduszokként rendkívüli módon aknázzák ki a szemiotikai textológia szemléletéből adódó lehetőségeket;
- valamint **Simon Gábort**, aki az ELTE képviselőként fiatal kutatóként figyelemreméltóan állítja Petőfi S. János modelljét saját tudományos törekvéseinek a szolgálatába.

És természetesen köszöntöm azokat a kollégákat is, akik – bár most a közönség soraiban ülnek – nagyon sokat tettek és tesznek azért, hogy a Petőfi S. János által útjára indított kutatómunka eredményes legyen: Kocsány Piroskát, Nagy Andreát, Csúry Istvánt, Pelyvás Pétert, Csatár Pétert.

Valamint köszöntöm az érdeklődő közönség tagjait.

A mostani emlékkonferencia apropója Petőfi S. János professzor úr halálának 5. évfordulója.

Aki ismerte őt, emberi és szellemi nagyságát, bizonyára gyakran emlékezik rá konferencia nélkül is, én mégis azt gondolom, hogy jó dolog így is lehetőséget teremteni arra, hogy közösen idézzük fel az ő kivételes tudományos és emberi értékeit, a fiatal kutatóknak, hallgatóknak pedig alkalmat adni arra, hogy betekint-hessenek professzor úr tudományos pályájába, kontextusba helyezhessék azokat az ismereteket, amelyekre egy-egy előadás vagy szeminárium keretében szert tesznek.

Petőfi S. János szakmai pályafutását, eredményeit méltatni nagyon hosszú volna, érdemeit számos elismerés jelzi: a pécsi, a debreceni és a torinói egyetem dísz-doktora; a szegedi Juhász Gyula Tanárképző Főiskola magister emeritusa; a Maceratai Egyetem professor emeritusa; a Nemzetközi Hungarológiai Társaság Lotz érdemmel kitüntetettje; az MTA külső tagja.

Mindannyian tudjuk, hogy Petőfi S. János hazai tudományos szervező tevékenységének első állomása Szeged volt: addigi kutatási eredményeinek áttekintése voltaképpen az 1991-ben alapított *Szemiotikai szövegtan* sorozat első két kötete, amelyeket aztán 18 további kötet követett.

A maceratai kutató és oktató munkája során körvonalazódott szemiotikai textológiai elmélet iránt itthon is olyan nagy volt a szövegekkel foglalkozók érdeklődése, hogy megfogalmazódott benne az a törekvés, hogy külön eszmecsereforumot teremtsen a poliglott szövegvizsgálati kutatások számára is. Ennek eredménye lett az *Officina Textologica* sorozat Debrecenben, amelynek programadó kötete 1997-ben jelent meg. Ez a kötet kitűnően mutatja kutatói értékrendjét: a poliglott szemléletet, valamint az integratív törekvést.

A poliglott szemlélettel a kontrasztív kutatásokat támogatja, az integratív törekvés pedig annak fontosságát hirdeti, hogy a különböző érdeklődésű és nyelvű kutatók a szövegtani-szövegnyelvészeti jelenségeket explicit módon összemérhető nézőpontból is vizsgálják. Ez a kettős szándék számunkra – kutatók számára – egyidejűleg jelenti a szövegvizsgálat irányának, témájának meghatározottságát valamilyen felsőbbrendű cél érdekében; ugyanakkor szabadságot is jelent a tudományos vizsgálódásban: az egyéni ambíciónak, elméleti hozzáállásnak a lehetőségét. Petőfi S. János egyik tanítványaként úgy érzem, hogy professzor úr oktatóként, tudósként, a kutatóprogramunk vezetőjeként, az *Officina Textologica* sorozat főszerkesztőjeként is ennek a „mederbe terelt szabadságnak” a jegyében folyamatosan azon munkálkodott, hogy a poliglottiát szem előtt tartva, meghatározva a szövegtani kutatás aktuálisan időszerű irányait, lehetőséget kínáljon az eltérő szemléletű, más-más elméleti keretben gondolkodó kutatók eszmecserejére. Látóköriünk kitágítására, a szövegtannak interdiszciplináris tudományként való fel-fogására nevelt.

Dobi Edit

Tanár úr a Debreceni Egyetem nyelvész kutatóiból közösséget szervezett, a Poliglott szövegtani–szövegnyelvészeti kutatócsoportot, amelyhez külső tagok is csatlakoztak az ország más egyetemeiről: többek között Tolesvai Nagy Gábor, Szabó Zoltán, Cs. Jónás Erzsébet, Békési Imre, B. Fejes Katalin, Bencze Lóránt. Úgy gondolom, hogy kivétel nélkül mindannyiunk számára, akik a tanár úr vezette kutatásokba bekapcsolódtunk, szakmailag és emberileg is számtalan értékes tanulsággal szolgált a vele való közös munka.

Az emlékkonferencia apropóján azokat a kutatókat szólítottuk meg, akik a Petőfi S. János által elindított kutatásokhoz a debreceni fórumon keresztül (vagy azon keresztül is) csatlakoztak.

Nagyon köszönöm a Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Karának hozzájárulását a rendezvény megszervezéséhez.